V tom našem Kladsku včera napad sníh
V tom našem Kladsku se pořád něco děje …

Tohle kdysi napsal Juan v básni „***U nás***“, a veršíky přesně vystihly náplň soboty sedmnáctého října na řehu vodní nádrže Rozkoš u České Skalice. Vrcholky hor posypané sněhem po dnech krutého zimního počasí, vůně hořících polen, štěkot rozjařených vlčáků, kapela
Chudinkové
a její veselé písničky, kruh kamarádů a poezie básníka a muzikanta
Jaromíra Juana Hlavatého
. Tak tohle se dělo.

Od vzniku literární soutěže Trapsavec se psavecká mečka sjížděla na sleziny, kde se psavci seznamovali (někteří končili v manželství), povídali si o psaveckých záležitostech a užívali si vandrů. Po letech se Juan rozhodl tradici slezin oživit, a i když opravdu špatné počasí některé pozvané odradilo, přijelo dost účastníků na to, aby se dalo říct, že psavecký mejdan na Rozkoši se vydařil.
Slezinu nazval hlavní strůjce Juan „Renesančním podzimem na Rozkoši“, což byla narážka na chystanou událost – křest Juanovy básnické sbírky „***Renesance snílků***“, sestavené ze čtyř desítek málo známých nebo i neznámých veršů, které Juan napsal v sedmdesátých a osmdesátých letech. Sbírku vydalo nakladatelství Rodocapsa, které je v podstatě nakladatelstvím jednoho autora, to je mně, a tudíž je tento počin vyjímečný. Proč došlo k téhle výjimce? K vysvětlení je třeba se vrátit právě do let sedmdesátých.
Představme si, že na chvilku žijeme na začátku let sedmdesátých. Právě se z prvního trapsaveckého ohně rozjíždějí mladí autoři plni dojmů a nadšení pro literaturu. Mezi nimi je i Juan. Je rovněž plný nadšení – obratem posílá hlavní organizátorce Briggi na ukázku svoje básničky. Ty rovněž obratem putují do rubriky „Z údolí a osad“ v Obraně lidu, a Juanova cesta dlážděná poezií začíná. Nejen Obrana lidu, ale i Mladý svět a další tehdejší časopisy se chopí mladého básníka, a Juan se brzy stane vedle Houly nejvíce publikovaným trampským autorem. Nostalgií voní skutečnost, že první Juanova báseň, zveřejněná v Mladém světě, měla název „Podzim“. V soutěži o Zlatého Trapsavce Juan boduje takřka okamžitě – v dalším ročníku, v roce 1973, získává cenu Juanova báseň „Brána“, po které za více než třicet let bude nazvána sbírka Juanovy tvorby, vydaná sdružením Avalon. O tom, že v Juanově obýváku si pobyl i

dřevěný pidižvík na vysokém podstavci, symbolizující Zlatého Trapsavce, není ani třeba zdůrazňovat.
V těch letech trapsaveckých začátků jsem samozřejmě četla a znala Juanovy publikované verše, Juan byl mým nejoblíbenějším básníkem. Dokonce i milovaný Robinson Jeffers a Karel Hynek Mácha zůstali daleko za ním. Jednou se, tuším v Mladém světě, objevila Juanova báseň „Duben“ a stala se mojí favoritkou jednou provždy. Dokonce jsem se ji dobrovolně naučila nazpaměť, abych si ji mohla kdykoli zarecitovat, třeba v tramvaji.

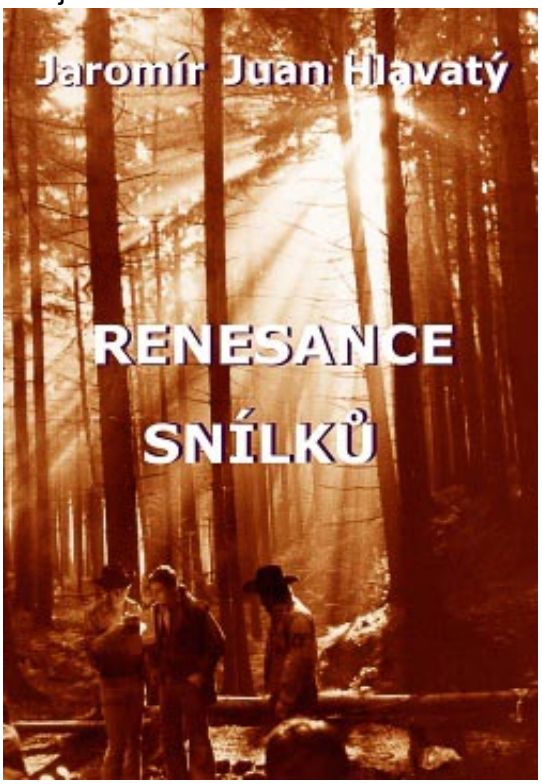

Když sdružení Avalon před pár lety vydalo Juanovu knížku „Brána“, hned jsem se pídila, zda je „Duben“ přítomen. Nebyl. V té chvíli začalo klíčit semínko „dívčího snu“ – šířit onu báseň mezi čtenáře ze všech sil a zarecitovat si ji na veřejnosti. V samotné recitaci jsem neviděla problém - Juanovy básně jsou natolik rytmické a zvukomalebné, že je může prezentovat i v přednesu recitátor neškolený. Nabídla se možnost, jak „dívčí sen“ splnit – založit vlastní nakladatelství, vydat Juanovi sbírku básní a na křestu si před shromážděným publikem s vážností paní nakladatelky básničku zarecitovat. Což se také stalo, a ten pocit byl nádherný. Recitace zpaměti bez pomocného papírku byla posluchači zvláště ceněna, zejména u Chudinků, kteří mají pro kvalitu paměti ve stáří pochopení.
Dlouholetý sen byl tedy naplněn při křestu „Renesance snílků“ na březích Rozkoše pod zasněženými horami, v kruhu dojatých kamarádů, za hudebního doprovodu Chudinků, a pod přísným dohledem autora. Na Juanovo přání jsem byla sbírce kmotrou, druhou kmotrou byla Jarmila Jařénka Műcková od Chudinků. Výtisk sbírky, vyvolený ke křtu, byl řádně zkropen rumem (jak jinak), a sbírce bylo popřáno šťastné putování ke čtenářům, do žracáků a báglů, do vlaků a na campy. Ostatně, kde jinde by se Juanovy verše měly číst?

Ještě pár informací. Sbírka obsahuje 41 méně známých nebo naprosto neznámých básní časově z první poloviny Juanovy tvorby. Název dostala podle jednoho verše z básničky „U nás“. Jako ilustrace posloužily dobové fotografie z vandrů a potlachů od Jaroslava Jerryho Šálka. A to nejdůležitější – pokud vás sbírka zaujala, můžete ji získat přes e-mail veverak.obecny@seznam.cz .

U NÁS
V tom našem Kladsku včera napad sníh
V tom našem Kladsku se stále něco děje
Kdo vystoupí o stanici dřív
Může svou hlavu položit na koleje

Tady se holky pýří pouze chvilku
Cesty jdou z kopce do kopce
Máme tu camp na renesanci snílků
A vstupné bejvá větvička jalovce

DUBEN
Je měsíc trávy a bludných beranů
V houfu se nedrží po kopcích putují
Na noc se málokdy uloží do stanu
U ranních ohýnků na zimu žalují

Na krku zvonky – protesty bloudění
Pokaždé naleznou ten správný směr
Chuť vody z potoka vždy s úctou ocení
Rádi se účastní Panových her